

TEATER ⌚ 2015-10-25, 14:00

Kollage av små bitar kärlek

Teaterrecension

Teater Västernorrland: Bäst före - om kärlekens hållbarhet

Manus och regi: Karin Wegsjö

Scenografi och kostym: Anna Söderberg

Kompositör: Magnus Andersson Lagerqvist

Medverkande: Åke Arvidsson, Karin Paulin, Helena Svartling

Sundsvalls Teater

Han vill skiljas, hon vill inte. Som många i vår tid hamnar de i parterapeutens väntrum, och där fylls deras inre av tankar, känslor, intryck och minnen. Allt handlar om kärlek.

Karin Wegsjös pjäs bygger i hög grad på intervjuer där många människor berättar om sina kärlekserfarenheter och -tankar, och mer publika texter av bland andra psykoanalytikern Erich Fromm och feministen Bell Hooks.

Ramhandlingen är ganska lös; paret rätt anonymt och deras problem lite tillrättalagt tidstypiska. De vill ha olika ordning i hemmet, de var inte beredda på förändringen när barnen kom och så vidare. Det intressantaste är hans känsla av "Är livet inte mer än så här?" och "Hur länge ska det gå ner innan det går upp?";

driften till växt, till ett större livsinnehåll.

Men fokus är inte hur det ska gå för paret utan de små inskjutna berättelserna, tankarna och glimtarna, som kastar små ljusbloss över kärleken - däribland en del av parets känslor och tankar. Det är sagolika möten där "änglarna sjunger", och händelsekedjor där man tycks ha varit förutbestämda för varandra. Nyktrare reflexioner kring att ge utrymme för varandras intressen. Och det svåra med vår tids valfrihet: förvirringen, ambivalensen, skuldkänslorna.

Projektionerna är effektfulla, sången god. Flamencodansen kontra dammsugaren blir en symbol för spänning kontra trist vardag. Vår tids klyschor får små kängor; den terapeutiska jargongen, städningstersetten som är snyggt sjungen och väldigt rolig, och som driver med schablonen om städning som en konflikthärd.

Däremot kan det bli lite fånigt när Erich Fromm brister in på scenen med en parodi på tysk brytning. Fromm är ingen komisk figur; en annan sak är att det är ett bekymmer att så mycket av klichéerna i vår tid härrör från psykoanalysen, eftersom de blir så abstrakta. Vem har inte hört till leda att man måste prata med varandra, arbeta med relationen, ge av sig själv, älska sig själv innan man kan älska någon annan? Och har någon egentligen förstått vad det innebär?

Andra akten är mer märgfull än den första. Här finns de vackraste och mest gripande texterna och den starkaste gestaltningen av dem, som den kärlek som var för vacker för livet och Jaques Brels "Du får inte gå" - om den kärlek som inte står ut med att gå sönder, den totala sårbarheten, den totala förödmjukelsen. Här upptäcker man att Helena Svartling, som skickligt hela tiden bytt karaktärer, kanske ändå var den uteblivna terapeuten inkognito, som kom med stoff till parets tankar.

Meningen med detta kollage är givetvis inte att säga något nytt, utan att samla en del av det som sagts förut för att något ska landa hos var och en i salen. Och det är gott så. För visst vill vi se en pjäs om kärlek. Vi är ju hysteriskt intresserade av den, från höglitteraturen till skvallerpressen till våra vänners och ovänners liv. Sedan kan det inte hjälpas att varje gång vi tror vi har löst gåtan visar det sig att vi haft fel.

För kärlek är ju inte något som kan lösas. Den är som livet, den kan bara levas.

Susanne Holmlund

060-19 72 78

susanne.holmlund@mittmedia.se

